

Polítiques feministes *low cost*

En la darrera dècada s'està posant èmfasi en la conscienciació de la violència de gènere, es fomenta l'empoderament de la dona i el feminisme està en auge o, si més no, en l'ordre del dia. I també cada dia augmenten les ordres d'allunyament, les víctimes, els assassinats.

Les reivindicacions feministes han traspassat els murs dels despatxos ministerials. Possiblement mai s'havien fet tantes actuacions per combatre la violència masclista però val a dir que algunes no han estat gaire afortunades, com el Pacte d'Estat contra la violència de gènere. Unes subvencions del Govern espanyol a les comunitats autònomes i els ajuntaments per a accions que eradiquin aquest tipus de violència. Milions d'euros destinats a entitats públiques amb els quals no se sap ben bé què s'ha fet ni si han servit d'alguna cosa. A tall d'exemple: un municipi català de menys de dos-cents habitants és beneficiari cada any d'un ajut d'uns vuit-cents euros. Aquest municipi no té escola, ni consultori, ni eines, ni recursos que li permetin fer accions per prevenir la violència de gènere. Fins a quin punt és útil atorgar subvencions a tots els ajuntaments (sense haver-les demanat)?

I aquí tenim el problema: no sabem com lluitar contra el masclisme perquè manca trobar un full de ruta per combatre aquesta xacra. Necessitem una sororitat real; no de pa sucat amb oli, farcida de guirigalls que ensordeixen traços eficients.

Com les accions poc afortunades i tòpics en què caiem que no fan altra cosa que ridiculitzar el feminisme. El llenguatge inclusiu portat a l'extrem, les "tiones" o fins i tot "les Reines d'Orient". Això no és empoderament ni un clam a la igualtat sinó que més aviat fa certa vergonya i un trist favor a l'autèntic feminisme.

Cal que, d'una banda, es defineixin polítiques palpables, realment útils, que donin respostes eficaces a les necessitats de les víctimes i promoguin la

prevenció, fonamental per combatre aquest mal endèmic que se'n diu masclisme. I, d'altra banda, conscienciar sense caure en l'abús, una conscienciació equilibrada. Si informem en excés sobre casos de violència de gènere, per exemple, acabem –involuntàriament– normalitzant els fets denunciats. Un contra efecte no desitjat que cal evitar de totes totes.

El masclisme és un defecte cultural massa arrelat per eliminar-lo d'un dia per altre i poc ens serviran les totes-i-tots i la paritat d'aparador. Calen referents no masclistes per als joves, descossificar la dona, una revisió a fons per a revertir els rols estereotipats del patriarcat. Les xifres ens ho confirmen dia rere dia: el cost de la vida.

LA LLEGENDA DE SANT JORDI (final alternatiu)

I aleshores, quan el terrible drac estava a punt de clavar queixalada a la suculent princesa, va aparèixer Sant Jordi damunt el seu cavall blanc. Va desenfundar l'espasa, i va dir:

-Per què no proves d'engolir-me a mi, bèstia fastigosa?

El drac havia caigut en la provocació. Enfurismat, va perdre de vista la princesa i es va encarar al cavaller que havia gosat desafiar-lo. Sant Jordi va desmuntar i es va posar en guàrdia. El drac es va preparar per envestir-lo. Quan tot just iniciava l'escomesa, però, va rebre un cop de pedra a la nuca i va caure desplomtat.

-Dona'm aquesta espasa, cavaller, que jo mateixa enllestiré la feina -va dir la princesa.

Sant Jordi va obeir la noble dama. El drac, desconcertat, va provar de reincorporar-se per recuperar el control de la situació. Però ja era massa tard: la princesa es trobava damunt seu empunyant l'espasa. Ella va agafar aire i va inflar el pit, el drac va tancar els ulls...

-Deixa anar l'espasa ara mateix! -va cridar una camperola que acabava de col·locar la seva falç a tocar del coll de la princesa, que es va entregir amb posat sorprès i enfurismat-. Si no fas ara mateix el que t'ordeno, el teu preciós vestit quedarà tenyit pel teu coi de sang blava.

Sant Jordi estava dubitatiu, car no tenia l'espasa i la falç de la camperola era a tocar de carn, no deixant marge per a heroïcitats. Tanmateix, era un cavaller, i el seu codi d'honor l'obligava a fer quelcom. Sense saber massa bé què fer, va fer una passa endavant. Tot d'una, però, va rebre un cop d'aixada a la part del casc que li cobria l'occipital, i va caure desmaiat.

-Em sap greu, mercenari, però avui no era el millor dia per fer el milhomes -va dir el pagès que empunyava l'aixada.

Darrere seu, van aparèixer, eines en mà, la resta de treballadors del camp de Montblanc. Dues pageses van avançar d'entre la multitud carregant el rei, també inconscient, a pes mort, i el van deixar caure a terra. Una d'elles va agafar l'espasa de Sant Jordi i va muntar el seu cavall. Tot seguit, es va dirigir al drac:

-Aquests tres són tots teus. Emporta-te'ls ben lluny i fes-ne el que creguis convenient. A canvi, però, no et volem tornar a veure per aquí. No és un oferiment,

és un tracte consumat, i pots estar-ne agraït. En cas d'incomplir la teva part, la propera visita a Montblanc seria la darrera.

El drac, confós i alleugerit a parts iguals, va agafar el monarca, la seva filla i el cavaller. Sense dir ni piu, va alçar el vol i va marxar rabent.

Els camperols van tornar victoriosos al poble. Van col·lectivitzar la terra i van redistribuir equitativament el treball (incloses les tasques de cura i reproducció) i la riquesa, i van viure feliços. No tot van ser flors i violes, és clar. Però s'havien alliberat de l'amenaça del drac i del jou feudal. Fet i fumut, això feia que les merdes i merdetes del dia a dia fossin molt més suportables.